

พี่เขาซื้อเสื้อครับ

ชีวิตเฟรชชีไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากจะต้องปรับตัวกับการตื่นเช้า ๆ วิ่งออกมารอโหนดเมลล์เพื่อจะเข้าไปทันในวิชาแรกของวันแล้ว ยังต้องเข้าร่วมกิจกรรมรับน้องที่พวกรุ่นพี่พูดปากต่อปากว่าสนุกหนักหนา ไม่มีอะไรต้องกังวล

แต่พอเอาเข้าจริง ๆ...

มันก็สนุก ครับ สนุกดีนั่นแหละ ไม่กัดฟันพูดด้วย ถึงจะเหนื่อยไปหน่อยกับบางกิจกรรมก็เถอะ ต้องเข้าใจว่าสมัยนี้การรับน้องมันเปลี่ยนแปลง ใช้ว่ามันจะน่ากลัวหรือว่าออกมาไม่ดีเหมือนกับในอดีต กิจกรรมหลายอย่างก็ทำให้รู้จักกับเพื่อน ๆ ในคณะ ขนาดว่าไอ้เด็กแว่นท่าทางไม่น่ามีเพื่อนอย่างผมยังมีเลย

แล้วก็ไม่ใช่แค่เพื่อน...เอ่อ แฟนก็มีแล้วครับ ///

พี่เขาซื้อฟีนัน ผมรู้จักพี่เขาก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัย และเราก็ดกลงคบกันมาก่อนแล้วด้วย เพียงแต่ฟีนันบอกว่าอยากให้มันเป็นความลับ เพราะไม่อยากให้ผมถูกมองไม่ดีหรือถูกใครเกลียดเข้า

ก็ฟีนันแฟนผมเขาเป็นเดือนมหา'ลัยเมื่อปีที่แล้วนี่นา

ผมก็เข้าใจนะ ไม่คิดอะไรมากด้วย เจอหน้ากันก็แค่ส่งยิ้มให้ พอวันหยุดก็มีออกไปเที่ยวด้วยกันบ้าง แต่ก็ใช้ว่าจะบ่อย อย่างช่วงนี้พี่เขาก็เหมือนจะหายๆ ไปเลย บางทีอาจจะโกรธที่เขาขอมายที่บ้านผม แต่พอคิดว่าช่วงนี้บ้านผมกำลังอยู่ในช่วงรีโนเวทใหม่เกือบจะทั้งหลัง ขนาดผมยังต้องเก็บของเตรียมย้ายไปอยู่หอนอกชั่วคราวเลย

ไปอยู่กับเพื่อนของพี่ชายนะครับ ซึ่งผมก็ยังไม่รู้รายละเอียด พี่เขาเลยด้วยว่าเป็นใคร ชื่ออะไร แต่พี่คงบอกว่าให้อยู่ไปก่อน บ้านปรับปรุงเสร็จค่อยกลับมา

กลับมาที่เรื่องพี่ฉัน เพราะเหตุผลนี้ไง ผมก็เลยบอกปฏิเสธ พี่เขาไป จากนั้นพี่ฉันก็หายเงียบ

คิดว่าคงจะโกรธผมจริง ๆ นั่นแหละ

แต่ไม่เป็นไร...วันนี้ผมแวะซื้อคุกกี้ร้านโปรดพี่ฉันไปจ้อแล้ว มีของขวัญกล่องเล็ก ๆ ติดมือมาด้วย ผมเก็บเงินซื้อให้เขาเลยนะ ที่มีของขวัญด้วยก็เพราะว่าวันนี้วันเกิดพี่ฉัน นี่ผมตั้งใจมาเซอร์ไพรส์ถึงคณะพี่เขาเลยนะ แต่คงไม่ได้คุยอะไรมากนักหรอก พี่ฉันอาจจะทำเป็นไม่สนใจผมเท่าไรด้วย เวลาอยู่ในมหา'ลัยเราก็กินแบบนี้มาตลอด

เพื่อน ๆ เขาบางคนก็รู้ว่าผมคบกับพี่ฉันนะ เพราะเคยเจอกันเวลาเราไปเที่ยว หรือบางครั้งพี่ฉันก็ชวนผมไปกินข้าวกับกลุ่มเขา ซึ่งแต่ละคนก็ชอบส่งยิ้มกริ่มกริ่มพูดอะไรที่ผมไม่ค่อยเข้าใจตลอดเวลา ผมเลยไม่ค่อยอยากสนทหรือคุยกับเพื่อน ๆ พี่ฉันเท่าไร

ห้อง...504/2 อยู่ไหนหว่า

พี่เขาเพิ่งเลิกเรียนกัน...

อ๊ะ เจอแล้ว นั่นไงพี่ฉันนั่งอยู่กับเพื่อน ๆ เขาที่หน้าห้อง อยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่จนผมชักจะลั่น ๆ ขึ้นมา

แบบ ภูมาทำอะไรตรงนี้ ไอ้คิตท พี่ฉันเวลาอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนนั้นดูดีมากเลยครับ เพราะเพื่อน ๆ พี่เขาแต่ละคนนี่คือเพื่อน

โคตร มองจากดาวพลูโตยังรู้เลยว่าเดือนแคไหน ทั้งเจาะหู ย้อมผม ยิ่งใส่ชุดช้อปประจำคณะวิศวะก็ยิ่งเสริมให้พวกพี่เขาน่ากลัวกว่าเดิม
ทำไมไม่น่ากลัวกันขนาดนั้นน

ผมจะทำยังไงกับของขวัญวันเกิดพี่ธันดีล่ะ จะฝากใครเข้าไป
ให้ก็ไม่ได้ กลัวคนอื่นเขาจะรู้ แต่ให้เข้าไปเองขามันก็ก้าวไม่ออก
เสียแล้ว

“เฮ้ย ไฉนน้องคิดอะไรนั่นมึงได้มันหรือยังวะธัน” เสียงพูดคุ้ย
ในกลุ่มเจียบลง รวมถึงผมที่กำลังตกเถียงกับตัวเองอยู่ในใจก็หยุด
ชะงัก

ทำไมเพื่อนพี่ธันถึงถามอะไรแบบนี้...

ผมเพิ่งคบกับพี่ธันเอง จะไปมีอะไรแบบนี้ได้ยังไง อีกอย่าง...
พี่ธันก็บอกแล้วว่ารอผมพร้อม

“ได้ก็เหี้ยแล้ว วันก่อนกูขอไปบ้าน ยังปฏิเสธกูอยู่เลย เล่นตัว
โคตร คิดว่าตัวเองน่ารักมากมึง แวนเซย์ๆ ไปเที่ยวแต่ละครั้งก็ใส่แต่
เสื้อกางเกงตัวเดิม จนกูแหม่งเบือจะคบต่อแล้วเนี่ย ถ้าไม่ใช่ว่าพวก
มึงทำเอาไว้ให้ถึงสองเดือนนะ กูเลิกไปนานแล้ว” ภาพพี่ธันที่ใจดี
อบอุ่นปลิวหายทันทีที่ผมได้ยินประโยคระบายสิ่งที่อยู่ในใจของ
พี่เขา

ที่ขอมาที่บ้าน...เพราะเรื่องแบบนี้มันเหวอ

แวนเซย์ๆ...

เบือจะคบต่อมันเหวอ

“น้องคิด มหาธันเหวอ”

เฮือก!

ตกใจหมดเลย พี่ปลายฝนนี่เอง

พี่ปลายฝนเป็นเพื่อนสนิทพี่ธันครับ หน้าตาน่ารัก ตัวเล็ก ๆ
ผมยาวให้ลุดดูเซ็กซี่ พี่เขาเป็นหนึ่งในเพื่อนของพี่ธันที่รู้ว่าเราสองคน
เป็นอะไรกัน

“เงียบ...เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ คือ ครับ ผมมาหาพี่ธัน” ผมตอบออกไปอึ้งๆ สมองคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ มองขมในมือสลับกับพี่ปลายฝน ผมควรเข้าไปหรือเปล่า จะมองหน้าพี่ธันยังงี้ ในเมื่อประโยคพวกนั้นยังลอยอยู่ในหัวผม “พี่ปลาย คิพฝากเอาขนมไปให้พี่ธันหน่อยนะ แล้วกับบอกพี่ธันด้วยว่าคิพขอเลิก”

ผมไม่กล้าจะเข้าไปบอก ยิ่งเพื่อน ๆ เขานั่งกันอยู่แบบนั้น แค่คิดขาก็ก้าวไม่ไปแล้ว ได้แต่ยัดขนมใส่มือพี่ปลายฝนแล้วรีบวิ่งหนีลงบันไดมา รู้สึกว่าตัวเองซี้ซาลาด แค่จะขอเลิกแล้วต่อว่าพี่ธันที่มาหลอกกันก็ยังไม่กล้า ถ้าหากว่าเป็นมาร์ชเพื่อนผมมันคงเข้าไปตั้งแต่ที่ได้ยินแล้ว

แต่ดูผมสิ วิ่งหนีออกมาเฉยเลย น่าซำเซมัด

จากเช้าที่สดใสกลายเป็นหม่นหมองในพริบตา บางทีผมก็คิดว่าพี่ธันอาจจะพูดเล่น แต่ใครมันจะมาพูดเล่นเรื่องแบบนั้นกัน แล้วเสียงพี่เขาก็ดูจะรำคาญและหงุดหงิดใจจริงกับสิ่งที่ผมเป็น

เงยหน้ามองตัวเองในกระจกห้องน้ำแล้วก็...เฮ้อ ไม่น่ารักจริง ๆ นั่นแหละ

ไม่แปลกที่พี่ธันจะไม่ชอบ

ผมคงมีดีแค่ผิวขาว แล้วก็ร่างกายที่ไม่ได้สูงใหญ่เท่ากับผู้ชายปกติทั่วไปเท่านั้น ดูเส้นผมสิ พันกันยุ่งไปหมด ใส่แว่นทรงกลมอันเดิมมาตั้งแต่มัธยมปลาย หน้าตาดูยังงี้ก็ไม่น่ารัก มีแต่แก้มก้อน ๆ

“เฮ้อ ไม่อยากเข้าเรียนเลย” ผมบ่นกับตัวเองเบา ๆ มองกล้องของขวัญในมือก่อนจะยัดมันใส่ลงในกระเป๋า

ไม่ได้ให้ไปหรอก มันแพง ผมเสียดายเงิน เก็บไว้ไปปรับสายไซ้เองก็ได้

ผมซื้อนาฬิกาข้อมือมาให้พี่เขานะ

แต่ตอนนี้ไม่ให้แล้ว

[เสียงโทรศัพท์]

เดี๋ยวนะ ไอ์มาร์ชโทร.มา ผมรับสายมันก่อน

“ไหล”

[ไอ้คิทท มึงอยู่ไหน ทำไมยังไม่มาเรียน] เสียงมันดังลั่นออกมานอกลำโพงเลย ผมยกโทรศัพท์ห่าง ๆ จากหู หันไปพูดตอบ

“อาจารย์เข้ายังวะ” ได้ยินเสียงมันแล้วผมแม่งจะร้องไห้ เป็นใหม่ครับ เข้มแข็งฉิบหาย แต่พอได้ยินเสียงของคนที่เราคิดว่าสำคัญนี่คือเหมือนเขื่อนน้ำตาแม่งจะพังทลาย “กูว่าจะไม่เข้า ฝากเก็บงานให้กูด้วย”

[มาแปลก มี'ไรรีเปล่าเนี่ย] ไอ์มาร์ชปรับเสียงแผ่วลง

[ไอ้พีธันอะไรนั่นบอกเลิกมึงแล้วไซ้ใหม่! กูตีใจด้วย จลองหมู่กระทะเลเป็นไง] เสียงไอ้เอิร์ธแทรกเข้ามา แท่งใจดำจนผมได้แต่กลืนก้อนสละอันลงคอ แล้วก็กอดตัดสายทิ้งไปเลย ฮือออ สะเทือนใจสุด จึกเข้ามาเต็ม ๆ ออกเลย

ไอ้เอิร์ธนะ คอยดู วันเกิดมันผมจะไม่เลี้ยงหมู่กระทะเลแล้วด้วยงอน!

ไอ์มาร์ชกระหน่ำโทร.เข้ามาติด ๆ แต่ผมก็ตัดสายบ้าง ปล่อยให้เรี่ยกอยู่แบบนั้นบ้าง ขาก็เดินลัดเลาะหลบไปที่ด้านหลังอาคารเรียนรวม มันเป็นคนร้าย ๆ สวนหย่อม แต่ก็ไม่ค่อยมีคนมานั่งเท่าไร เพราะยุ่งเยอะ ผมถึงได้หอบสังขารตัวเองมานี่ไง

พีดดด

ฮึดไว้ อย่ามาร้องไห้กับเรื่องแค่นี้ะคิทแคท

น้ำตาไม่ไหลแค่คลอ ๆ แต่น้ำมูกนี่มาเต็ม อย่าว่าผม ก็เสียใจอะ ใครมาได้ยืนแฟนตัวเองพูดแบบนี้ก็เสียใจเหมือนผมทั้งนั้นแหละ

ฮึกกก

อย่าให้พูดเยอะ น้ำตาจะไหลแล้วเนี่ย

“จะอีกนานไหม”

“เหี้ย!...” ผมสะดุ้งลุกจากเก้าอี้ อ้าปากพะงาบ ๆ มองเจ้าของ
สายตาคุ่ดๆที่ยังคงจ้องอยู่ด้วยท่าที่แข็งๆ เมื่อก็ตอนมานั่งทำไมผม
ไม่เห็น...เอ่อ จะไปเห็นได้ไงวะ ก็มันแต่คิดเรื่องพีธั่นอยู่ ก็มันหน้า
กัมตาอย่างเดียวนะ นี่แปลว่าผมมารบกวณพีเขาใช้ไหม

พีเขาทำหน้าที่เหมือนอยากจะทำผมเลย

“เจียบ...ไปแดกหรือไง ตะคริวกินปากหรือ” ถ้อยคำที่ดูจะหา
เรื่องของพีเขาทำให้ผมพูดอะไรไม่ออก

“คือ ผม...เอ่อ”

“ชาตินี้จะพูดจบไหม ปลูกกุด้วยแล้วกัน ภูนอนรอ” เสียง
เปื้อนน้ำว่า แล้วพีเขาก็ล้มเอนลงไปบนเก้าอี้ตัวเดิมที่อยู่ด้านหลัง
ผม คือเก้าอี้มันหันหลังชนกันไง ตอนเดินเข้ามาผมก็ไม่ทันสังเกต
กำลังนั่งเศร้าอยู่ ไม่คิดว่าจะมีคนมานอนอยู่ในที่แบบนี้ด้วย

“ผม...ขอโทษ” ผมบอก ก็ผมมาทีหลังแล้วยังมารบกวณอีก
ผมก็ต้องขอโทษพีเขาซะแล้วละ

“กูจะรับคำขอโทษก็ต่อเมื่อมึงเช็ดเอาน้ำตาบนหน้าเหี้ย ๆ
ของมึงออก แล้วก็หยุดสะอึกสะอื้นด้วย”

“...”

“มันทุเรศ”

...

พีแม่ง! นี่ปากหรือกรรไกร แล้วคือผมเถียงเขาไม่ได้สักคำ ดู
ไปหน้าหล่อ ๆ ที่ผงกขึ้นมามองสิ เหมือนกับกำลังขู่ว่าถ้าผมเถียง
หรือว่าพีมันแค่คำเดียว ผมจะไม่มีชีวิตรดกลับไปอะไรประมาณ
นั้น

น่ากลัวเกินไปแล้ว

ผมยกมือเช็ดน้ำตาเจียบ ๆ มันไหลมาเองอะ ผมไม่ได้อยาก
ร้องนะ แล้วที่ไหลก็เพราะพีเขาเนียแหละ

“อีก”

จะจ้างผมทำไมนักหนา ผมก็กลัวเป็นนะ!

“นารำคาญฉิบหาย” ผมได้ยินเสียงพี่เข่าบ่นพึมพำ ก่อนที่ผ้าเช็ดหน้าที่ถูกขยำเป็นก้อนๆ จะถูกโยนใส่เข้ามาที่หน้า กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มและผ้าที่ดูสะอาดสะอ้านทำให้ผมคิดว่ามันคงยังไม่ผ่านการใช้งาน

“...ให้ผมเหวอครับ”

“ให้ตื่นไม่ใบ้พญาแถวนี้มั้ง ทำไมเง...เช็ดเข้าไป เห็นแล้วหมดอารมณ์นอน”

ผมก้มมองผ้าเช็ดหน้าในมือ ไล่เสียงที่พี่เขาด่าก็ฟังนั่นแหละ แต่ทำไมถึงสัมผัสได้ถึงความรู้สึกๆ ที่อยู่ในคำด่าของพี่เขาก็ไม่รู้ สายตาก็ดูจืดจางเป็นห่วงแปลกๆ

หรือว่าผมจะคิดไปเองกันนะ

“ขอบคุณครับ” ผมว่า ก้มมองผ้าเช็ดหน้าในมือสลับกับใบหน้าดูดีของพี่เขา

“ไม่เป็นไร ผ้าเช็ดหน้าแค่ผืนเดียว บ้านกูรวย” อะไรคือมาซิงใส่ผมว่าบ้านรวยแล้วก็ล้มตัวลงนอนต่อ “นั่งดิ ยืนรอใครจูดรูปเซียวอะ หรือให้กูไปอุ้มมานั่ง”

“ไม่ ไม่ต้องครับ” ผมรีบปฏิเสธ วิ่งกลับมา นั่งลงตรงเก้าอี้ตัวเดิม ก้มมองฝ่ามือตัวเองด้วยความประหม่าปนอึดอัดนิดๆ คือรู้สึกเหมือนถูกพี่เขาจ้องอยู่ แถมยังจ้องเจี๊ยบๆ ไม่พูดหรือชวนคุยอะไรด้วย

“เอ่อ ผม...ชื่อคิทแคท” ผมว่า

“จริงๆ ชื่อคิท แต่มึงไปเติมคำว่าแคทมาเองใช้ไหม งี้แหละ พวกไม่รักพ่อรักแม่ เขาตั้งชื่อให้ดีๆ ไปเติมใส่เองเฉย”

พี่เขาพูดอะไรนะ...

“กูชื่อเสื่อ”

“ครับ?”

“ชื่อเสือไง มึงจะถามย้าเพื่อ? หูตึงหรือ?”

เอ้า โดนอีกแล้ว ผมทำอะไรผิด...

“พี่เสือไม่เรียนหรือครับ” ผมถามต่อ เลิกสนใจกับถ้อยคำ
ก่อนหน้าที่พี่เสือพูด บรรยากาศเงียบๆ มันอึดอัดนะ ถึงพี่เขาจะ
กวนตีนไปนิด แต่ก็ไม่อยากให้เงียบเท่าไร

“ถ้าเรียนจะเห็นกูไหม”

...ผมผิดเองแหละที่ถามพี่เขานะ

“มึงโคตรเรียนมาอะดิ” พี่เสือว่า ลืมตาขึ้นมาจ้องหน้าผมนิ่งๆ
พร้อมกับยกคิ้วกวนประสาทส่งมาให้

“ไม่ได้โคตร...ผมว่างเฉยๆ ไม่มีเรียนครับ”

“หรือ?”

สายตาไม่เชือกกันแบบนั้นมันคืออะไร ทำไมเหมือนพี่เขารู้
เหมือนดูออกเลยอะว่าผมโกหกเขาเรื่องไม่มีเรียน

“ไม่ใช่ว่าเรียนถึงสิบโมงครึ่งหรือวันนี้”

!!!

“พี่รู้ได้ไงอะ!”

พี่เสือกระตุกยิ้มเหนือ หลังตาลงเงียบๆ ไม่ยอมบอกว่าพี่เขารู้
เวลาเรียนผมได้ยังไง บางทีพี่เสืออาจจะมึนงงหรือมีเพื่อนเรียน
คณะผมหรือเปล่า ถึงได้รู้...หรืออาจจะมีแฟน

พอได้มามองชัดๆ แบบนี้แล้วผมถึงได้รู้ว่าพี่เสือดูดีมาก คือ
ดูดีคนละแบบกับพี่ธัน พี่ธันจะออกแนวอบอุ่น ดูใจดี น่าเข้าหา
พูดคุย แต่พี่เสือเขาจะออกแนวแบบพวกนักกีฬาหมักล้ามน้ำให้เห็น
และผิวสีแทนสวยด้วย แต่ดูไม่ค่อยน่าจะเข้าใกล้เท่าไร

ผมบอกไปหรือยังว่าพี่เสือเรียนวิศวะด้วย รู้เพราะพี่เขาใส่เสื้อ
ช็อปอยู่ชั้นแหละ ทำไมผมไม่เคยเห็นพี่เขาเลยเวลาไปหาพี่ธัน

ดูดิ พี่เขาเจาะหูใส่จิวด้วยอะ

“จ้องขนาดนี้จับกุแตกเข้าไปเลยไหม”

ผมสะดุ้งกับเสียงนิ่งๆ ที่ส่งมา

ดินะที่พีเสื้อไม่ลืมหามาด้วยตอนพูด ไม่งั้นผมว่าผมคงหงาย
ร่วงเก้าอี้แน่ๆ ขนาดมาแค่เสียงเมื่อก็ยังเกือบจะร่วงเลย

ผมนั่งเงียบๆ อยู่กับพีเสื้อที่ด้านหลังตึก ไร้ซึ่งความอึดอัดใด ๆ
อย่างในตอนแรก คงเพราะรู้จักชื่อกันแล้วละมัง อีกอย่าง...พีเขา
หลับไปแล้ว มีเสียงกรนดังออกมาเบาๆ ด้วย ตอนหลับพีเสื้อก็
เหมือนคนปกติทั่วไปอะ

แต่พอตื่นอะเหอ...ปากหมาฉิบเลย

พี่เขาชวนผมไปกินข้าว

พี่ธนโทร.หาผมเกือบยี่สิบสาย คอลไลน์ ส่งข้อความจน
ผมปิดเครื่องหนี คือผมยังไม่พร้อมจะคุยกับพี่เขาตอนนี้ แค่เห็นชื่อ
ก็ไม่ว่าควรจะพูดอะไรแล้ว อีกอย่างคือผมไม่ยากรบกวนพี่เสีย
ด้วย เสียงเรียกสายเข้าที่พี่เขาก็ลืมตาตื่นขึ้นมาเขม่นใส่ผมหลายรอบ
แล้วนะ

ส่วนไอ้มาร์ชนะผมบอกมันไปแล้วว่าขออยู่เงียบ ๆ สักพัก
รู้สึกโอเคขึ้นแล้วจะโทร.กลับไป มันก็บ่นอะไรใส่ผมเต็มไปหมด แล้ว
ก็วางไปยังไม่ทันได้ปิดเครื่องอย่างที่ตั้งใจพี่คิงก็โทร.เข้ามาทันที บอก
ว่าวันนี้ให้ผมเข้าไปที่หอของเพื่อนพี่คิงเลย ได้ยวเอากะเป๋ามาส่ง
ให้ตอนเย็น

รีบไปไหนก็ไม่รู้ ผมยังไม่พร้อมจะไปอยู่เลย
ก็ไม่รู้ว่ารูมเมทหรือเพื่อนพี่คิงจะนิสัยยังไง ถ้าเป็นรูมเมทดี ๆ
มันก็ดีแหละ แต่ถ้าไม่ดีขึ้นมา...ผมไม่ต้องทนอยู่ไปจนกว่าบ้านจะ
ปรับปรุงเสร็จเลยเหวอ

พี่บ!

เฮ้ย!!! โอ้ย แม่งงง พี่เสือทำผมตกใจอีกแล้ว

คิดจะลูกก็ลูกพรวดขึ้นมา แล้วยังหันมาจ้องหน้าผมนิ่ง ๆ อีก

“หน้าผม...ทำไมครับ” จ้องจนคิดว่ามีอะไรติดแล้วนะเนี่ย ผมก็ว่าเช็ดหน้าตาสะอาดแล้วนะ หรือว่ามีขี้ตาติดอยู่ “พี่เสือ” เรียกท้วงไปอีกรอบเมื่อเห็นว่าพี่เขายังคงจ้องมองอยู่ไม่เลิก

พี่เสือไหวไหล่ “ไม่ทำไม ก็น่าเกลียด ตากิโต แก้มก็เยอะ มีมดอะไรบ้างเนี่ย”

ผมเคยไปทำอะไรไม่ดีใส่พี่เขาหรือเปล่า ทำไมดูเจ้าคิดเจ้าแค้นดูไม่ชอบผม เหมือนเราไม่ถูกกันมาตั้งแต่ชาติก่อน คือพี่เขาจ้องจะหาเรื่องว่าผมตลอดเวลา ที่แน่ ๆ ปากพี่เขาเนี่ยคือเปิดฟาร์มหมา น่าจะเลี้ยงไว้เป็นคอก ๆ เลยอะ พุดมาแต่ละที ผมเนี่ยอยากจะพาไปผ่าเอาหมาออกจากปาก

“จ้องไม่ รู้ว่าหล่อ มองบ่อย ๆ เดียวก็ชิน” คำพูดพี่เขาด้วย

นอกจากปากหมาแล้ว ผมคิดว่าน่าจะหลงตัวเองด้วยอีกอย่างหนึ่ง คือเพ็งรู้จักรัณะ แต่พี่เสือทำเหมือนว่าเราสนิทกันมาก...จากถ้อยคำและท่าทางที่แสดงออกมากับผม

“หิววะ” พี่เสือว่า หันมาหาผมที่นั่งไว้บทพูด “ไปกินข้าวเป็นเพื่อนหน่อย”

สนิทขนาดว่าชวนไปกินข้าวด้วย แต่ขึ้นผมไปกับพี่เขาแล้วพี่ฉันรู้...เอ๊ะ แล้วผมจะกลัวพี่ฉันรู้ทำไม ก็เลิกแล้วนี่ว่า ถึงจะไม่ได้บอกแบบเป็นทางการ แต่ยังคงเลิกกันอยู่ดี

“โรงอาหารไหนครับ” ผมถาม แค่นั่งกินข้าวเป็นเพื่อนเองมันคงไม่นานหรอกใช่ไหม

พี่เสือหันมาทำหน้าเบื่อ ๆ “ไปกินนอกมหา'ลัยดิ ภูอยากกินพิซซ่า ไปเป็นเพื่อนหน่อย”

เอายังไงดี

ผมนัดไอ้มาร์ชไว้ที่โรงอาหารหลังเลิกเรียนอะดิ

“ผมนัดเพื่อนไว้แล้ว” ผมบอก

“กูให้ผ้าเช็ดหน้ามึงนะ มึงจะเทคนให้ผ้าเช็ดหน้ามึงแบบนี้ไม่ได้ มึงเห็นใจผ้าเช็ดหน้ากูดิ อุตส่าห์เอาตัวไปเช็ดน้ำตาเช็ดน้ำมูกให้มึงอะ” พี่เสื่อว่าเสียงนี้ ทำหน้านิ่งๆ มึนๆ ใส่ผมด้วย พร้อมกับชี้มาที่ผ้าเช็ดหน้าในมือผม ทำเอาผมอ้าปากค้าง พุดชะผมรู้สึกผิดกับผ้าเช็ดหน้าเลย

จะคืนก็ไม่ได้เพราะใช้ไปแล้ว จะปฏิเสธก็ไม่ได้อีก

ดูหน้าพี่เสื่อดิ พร้อมบวกกับผมมาก

อะไรคือการบังคับให้ไปกินข้าวด้วยเพราะให้ผ้าเช็ดหน้ามาผืนหนึ่งล่ะ

“ไปก็ไปครับ ผมขอบอกเพื่อนก่อน” ผมบอกพี่เสื่อไป ยกโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเครื่อง

กดส่งข้อความไปหาไอ้มาร์ช

KitKat : มาร์ช เลิกแล้วพวกมึงไปกินข้าวกันเลยนะ กูไม่ได้ไปแล้ว

ตึง!

ไม่ถึงวิฯ มาร์ชก็ตอบ

มาร์ชเมลโล่ : เอ้า ทำไมอะ มึงไปไหน ไอ้คิท! อย่าบอกว่าเป็นทั้งมึงจริง ๆ อะ มึงจะคิดสั้นหรอ!

ดูความคิดมัน...เดาแม่นนะ แต่คือผมดูเป็นคนไม่รักตัวเองหรือไง

KitKat : คิดสั้นก็บ้าแล้ว กูจะไปกินข้าวนอกม.กับพี่เสื่อ จบนะ

พิมพ์ตอบไปเสร็จ ผมก็เก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า เงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็สะดุ้งเฮือก คือพี่เสืออยู่ใกล้มาก อีกนิดเดียวพี่มันจะสิงผมอยู่แล้ว พอถูกผมมองก็กระแอมเบาๆ อมยิ้มอะไรคนเดียวแล้วก็หันหลังเดินออกไป

พี่เสือเขาเมาอากาศหรือเปล่า หรือว่าโดนยุ่งกั๊ด เลยเป็นบ้าไปแล้ว

“คิท! ภูหิว เดินมาเร็วๆ ดี รอใครบุญพรมแดงให้เดินอยู่วะ”
บางทีอาจเป็นผมที่เมา เมาคำดำพี่มันเนียแหละ
แต่ละคำ ไปซูดเอามาจากไหน...

หน้ามหาวิทยาลัย

พี่เสือพาผมมานั่งอยู่ที่ร้านพิซซ่าในซอยลึกๆ ซอยหนึ่งที่อยู่หน้ามหาวิทยาลัย เนื่องจากผมยังเป็นแค่เด็กปีหนึ่งไง เลยไม่รู้แหล่งเท่าไร พี่เสือบอกว่าพี่เขามากินบ่อย มันอร่อยและให้หน้าเอยอะด้วย ราคากลางๆ ไม่แพง คุ่มค่าแก่การเสียเงินมาซื้อกิน

ตอนพี่เขาพูดผมเหมือนถูกล่อลวงยังไงก็ไม่รู้

พี่เสือสั่งน้ำซีฟู้ดไป ตอนแรกผมกลัวพี่เขาจะสั่งอย่างอื่นแล้ว เพราะผมเองก็ชอบพิซซ่าอยู่หน่อยๆ นะ กินได้ ชอบหน้าทะเลนี่แหละ แล้วก็พวกไก่ทอดที่พี่เสือสั่งแยกมาให้ ไม่ถามผมสักคำ จิ้มอย่างเดียว

ระหว่างที่รอเราก็ไม่ได้คุยอะไรกัน ผมเห็นพี่เสือกำลังเล่นเกมอะ เลยไม่อยากชวนคุยให้เสียสมาธิ

จนกระทั่งของที่สั่งถูกทยอยเอามาวางบนโต๊ะ พี่เสือถึงได้หยุดมือ เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าไปแล้วก็คว้าชิ้นใส่ปากคำโต ไม่สนไม่แคร์สิ่งใดทั้งสิ้น แต่ก่อนจะยกชิ้นใส่ปากนี้มีเชยๆ ออกมาให้ผมด้วย

“ไม่ชอบ” พี่เสือว่า

แล้วก็แบบนั้นตลอด พี่เสือจะเขี่ยเอากุ้งมาให้ผมทุกครั้ง
ซึ่งผมก็กินนะ ก็ผมชอบ แล้วไก่ที่สั่งมาพี่เสือก็ไม่กินด้วย กินอยู่แค่
พิชซ่าอย่างเดียว ก็ไม่รู้ว่าจะสั่งมาทำไมเยอะเยะ

“ไม่กินเหรือครับ” ผมยกไก่ขึ้นถามพี่เสือ

พี่เขาส่ายหน้าตอบกลับมา

“ไม่อะ ไม่ชอบ”

“ครับ?” แล้วสั่งมาทำไม เกิดผมกินไม่หมดขึ้นมาละเปลืองเงิน
แย่เลย ผมคงต้องหารค่าอาหารมือนี้นกับพี่เขาแล้วละ

“ก็มึงชะ---”

หือ?

ผมเลิกคิดมองพี่เสือที่อยู่ๆ ก็ชะงักไป

“ผมทำไมเหรือ”

“เปล่า...สายเข้า เดี่ยวกูมา” พี่เสือว่า ผุดลุกขึ้นจนเก้าอี้ที่นั่ง
ลั่นเบาๆ ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูก่อนจะเดินออกไปทางหน้าร้าน ซึ่ง
ผมก็เข้าใจว่าสายเข้า ต้องรับ ต้องออกไปคุยข้างนอก แต่ว่านะ รับ
โทรศัพท์แล้วคุยกลับหัวแบบนั้นก็เหรือ

หรือเป็นวิธีคุยโทรศัพท์ในแบบพี่เสือ...

พี่เสือเอาผมมาหย่อนทิ้งเอาไว้ที่หน้ามหา'ลัย บอกว่ามี
ธุระด่วนจะรีบกลับหอ ผมก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรนะ ส่งตรงไหนก็
ได้ทั้งนั้น ผมเดินเข้าไปเองก็ได้ ไม่ได้ลำบากอะไรอยู่แล้ว ดึกคณะ
ผมก็รู้ว่าจะอยู่ไกลอะไรมาก ถ้าเทียบกับดึกคณะแพทย์หรือสถา-
ปัตย์

พิชซ่ามื้อที่เพิ่งกินกันไปนั่นคือหารสอง ตอนแรกพี่เสือจะ
จ่ายเอง แต่ผมไม่ยอม เถียงจนหมาหลุดจากปากพี่เขามาครึ่งฝูงได้
สุดท้ายก็คือพี่เสือยอมให้หารสอง

จะว่ากันจริง ๆ มื้อนี้ผมกินเยอะกว่าพี่เสือด้วย

ทั้งพิชชาทั้งไก่ทอด... ส่วนพี่เสือนะกินไปแต่ไม่กี่ชิ้นเอง

ผมเดินตรงมาที่ตึกคณะ พวกไ้อ์มาร์ชบอกว่านั่งรออยู่ที่ชั้นสอง กำลังทำการบ้านวิชาถัดไปที่จะเรียนในช่วงบ่ายอยู่ ส่วนผมนะทำเสร็จตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ก็บอกพวกมันแล้วนะว่าให้ทำเลย มัวแต่ชวนกันเล่นเกมอยู่ได้ ขอให้ทำไม่ทัน โดนหักคะแนนส่งงานไปเลยจะได้ฟังผมกันซะบ้าง

“คิท! อยู่นี่ๆ” เสียงไ้อ์มาร์ชตะโกนเรียกผม ทั้งๆ ที่มันก็อยู่ตึกไกล ผมส่ายหัวน้อยๆ ก็มลงขอโทษคนอื่นๆ ที่อยู่บริเวณนั้นก่อนจะรีบก้าวขย่าวๆ ไปหาเพื่อนตัวเอง พร้อมกับกล่องพิชชาในมือที่ผมซื้อมาฝากพวกมัน

ของอร่อยต้องบอกต่อ...

“อะไรวะ” เอิร์ธถาม จับถุงที่เฟื่องวางลงบนโต๊ะเปิดดู มองผมสลับกับกล่องที่สกรีนคำว่าพิชชาเป็นภาษาอังกฤษ “พิชชา?”

“เห็นเป็นกะเพราไข่ดาวหรือไง ซื้อมาฝาก อร่อยมากรับรองได้เพราะกูกินมาแล้ว” ไม่ได้คำโฆษณาอะไรมาก แต่ว่าของเขารอจริง ๆ ไข่ ผมถึงได้ซื้อกลับมาฝากสองคนนี่ ต้องขอบคุณพี่เสือที่พาผมมาเจอร้านอร่อยแบบนี้

“ที่บอกว่าไปกินกับพี่เสืออะไรของมึงอะนะ” ไ้อ์มาร์ชถามผมพยักหน้า เลื่อนเก้าอี้ออกมานั่ง

“ใช่”

“กูว่ากูคูนๆ กับซื้อเสือมาก” ไ้อ์มาร์ชว่า ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดหาอะไรสักอย่าง ขณะที่ผมเองก็ก้มมองอยู่ด้วย ผมว่ามันคงจะหารูปพี่เสือจากเพจคนดังของมหา'ลัยละมั้ง หน้าตาอย่างพี่เสือก็ต้องถูกจับจองบ้างเป็นเรื่องปกติ

คงมีแค่ผมนี่แหละ ที่นอกจากพี่ธันแล้วก็ไม่ได้รู้จักหรือสนใจใครอีกเลย

“กูก็คูน” ไ้อ์เอิร์ธเงยขึ้นมาจากกล่องพิชชา ขยับขีดเข้ามาด้วย

อีกคน

“ใช่คนนี่ไหม” ผมจ้องมองภาพผู้ชายคั่นหน้าคั่นตาในเสื้อซิปที่กำลังยืนดูนกน้ำกาแพเย็นในแก้วด้วยท่าทางที่ เออ จะมองยังไง พี่เสือก็หล่อจริง ๆ อะ ดูยอดโลกกับจำนวนคอมเมนต์นั่นสิ

ผมเงยขึ้นไปหาไอ้มาร์ช พยักหน้าตอบมันไปว่าใช่

“นี่ไง! ภูวาล์วพี่เสือ เรียนวิวะอยู่ปีสอง แหม คงหนุ่มหล่อ ปอกินข้าวเลนนะมึง พี่ันรู้ได้หึงมึงตายแน่เลย” คงหนุ่มหล่อบ๊อบ อะไรของมัน แคไปนั่งกินข้าวกับพี่เสือเฉย ๆ ไหม ผมก็เคยไปนั่งกินข้าวกับมัน พี่คิงด้วย จันผมก็คงพวกมัน คงพี่คิงด้วยนะสิ

ส่วนเรื่องพี่ัน... “เขาไม่สนใจกูหรอก”

“มีอะไรหรือเปล่าวะ” ไอ้มาร์ชเลิกคิ้วถาม

คงเพราะเรายังเพิ่งรู้จักกันตอนเข้ามามหา'ลัยเท่านั้น มาร์ชมันเลยไม่อยากจะซัดใช้อะไรผม แต่เลือกที่จะให้ผมพูดออกมาเอง

ซึ่งผมก็ไม่อยากจะทำลายบรรยากาศตอนนี้เท่าไร “เอาเป็นว่าพี่เขาเบื่อกู อยากเลิก ไม่อยากคบกับกูแล้ว พวกมึงไม่ต้องสนใจหรอก กูก็เพิ่งคบกับพี่เขาแค่นี้เอง” ผมไหวไหล่เบา ๆ มันก็เสียความรู้สึกนั่นแหละในตอนแรก แต่พอคิดไปคิดมาผมก็ยังไม่ได้เสียอะไรให้พี่ันไปสักหน่อย

นอกจากเงินค่าขนมที่ซื้อให้เมื่อเช้า...แค่นั้น

ถือว่าทำบุญ เพราะผมคงไม่เียงกลับไปหาพี่ันอีกรอบแน่ ๆ

“ก็ตามนั้น แล้วเออ มึงได้หอบแล้วใช้ไหมวะ” มาร์ชหันมาถาม ผมขอให้มันช่วยหาหอบใกล้ ๆ มหา'ลัยให้ แต่ก็ไม่ได้อยู่ เพราะพี่คิงบอกว่าให้ไปอยู่กับเพื่อนพี่คิง เดี่ยวมันจะออกค่าหอบอีกครั้งให้ผมเอง

ดูใจดีแปลก ๆ แต่ผมก็ยอมตกลง...แฮะ ๆ เงินค่าหอบครึ่งหนึ่งเลนนะ ผมก็จะต้องเสียค่าขนมตัวเองไป ให้พี่คิงมันจ่ายให้

“ได้แล้ว ไม่ไกลจากม.เท่าไร แล้วก็หารครึ่งกับเมทอีกคนด้วย”

“อะไรวะ ที่ตอนนูชนวนมาอยู่ มึงไม่มา น้อยใจได้ไหมเนี่ย”
ไอ้มาร์ชเบะปากบ่นพึมพำไม่จริงจังเท่าไร มันเคยชวนผมตั้งแต่เริ่มรู้จักกันแรกๆ แล้วว่าให้ไปอยู่ด้วย หารค่าห้องกับมัน แต่ตอนนั้นพ่อแม่ผมอยากให้อยู่บ้านไง ผมเลยปฏิเสธไป ตอนนั้นมันก็อยู่กับไอ้เอิร์ธ

เอิร์ธมันถึงกลายมาเป็นเพื่อนผมด้วยอีกคนใน

“ดูดิ ต้องมาอยู่กับไอ้หมีควายนี่ กินก็เก่ง ห้องก็ไม่เคยช่วยกูทำความสะอาดเลย ดึกๆ แม่ก็เอาแต่ดูหนังผี หาหนังผีดูจนกูไม่ได้หลับได้นอน” ผมหัวเราะซ้ำเสียงบ่นของไอ้มาร์ชที่หันไปแยกเขี้ยวยกมือฟาดลงบนหัวเอิร์ธที่กำลังกินอยู่

ตบ!

“กูพูดขนาดนี้ยังไม่หยุดแตกอีก!”

“ไอ้ยัยย ไอ้เต้ย! กูก็เก็บห้องให้มึงแล้วไงเมื่อเช้า” ไอ้เอิร์ธว่าเบี่ยงตัวหลบทั้งมือทั้งกำปั้นไปมาพาลางส่งเสียงโวยวายไปด้วย แต่คือนั่งกันอยู่แค่นี้ หลบยังงั้นมันก็หลบไม่พ้นหรอก

“เสียงดังกันจังเลย พวกมึงเนี่ย”

“คนมองหมดแล้ว เดียวก็ถูกไล่ลงข้างล่างหรอก” ผู้หญิงสองคนในชุดนักศึกษาที่ผมคาดว่ามันอาจจะหัดตัวได้ในตอนชัก เพราะมันรัดแน่นมาก มากชนิดที่ว่าถ้าผมเผลออาจจะมึนกระตุ้มเม็ดไหนสักเม็ดหลุดกระเด็นมาโดนหน้าแน่ๆ

สองคนนี้ก็เพื่อนพวกผม รู้จักหลังจบกิจกรรมรับน้อง แต่ไม่ได้สนิทเท่ากับมาร์ชและเอิร์ธ ส่วนมากสองคนนี้จะมึนกลุ่มเพื่อนตัวเองด้วย

คนที่ผมสันตัวเล็ก ๆ ชื่อไนล์ ดูแรงๆ หน้อยแต่คือนิสัยดีมาก ถ้าไม่นับเรื่องปากจัดก็ไม่มีอะไร ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง อีกคนก็แอร์

ผู้หญิงผมยาวท่าทางสวยหวาน แต่ก็ไม่ใช่สาวหวานอย่างที่คิด

แอร์ออกแนวเท่ๆ เจาะหูข้างหนึ่งก็สีห้ารุ แต่ถึงแบบนั้นก็ได้หัวเข้าชั้นทอมบอยอะไร มันก็มีโหมดกรีดคนหล่อๆ บ้าง สไตล์ภายนอกก็แค่ความชอบส่วนตัวของแอร์เฉยๆ

“นั่นๆ ก็นิพิชซ่าใหม่สาวๆ” ไอ้เอิร์ธว่า ตบลงตรงแก้อ้วางข้างตัว เรียกให้แอร์กับไนล์นั่งลง “ไปไหนกันมาอะ”

“ไปส่องผู้” ไนล์ยกคิ้วตอบ แหวกถุงพิชซ่าดูนิดๆ “ของใครอะกินได้ใช่ไหม”

“ได้ๆ กินดิ เราซื้อมาฝาก”

“น่ารักอีกแล้วคิตอ่าา คิดถึงเราใช่ไหมเลยซื้อมานะ” ผมโคลงหัวยิ้มๆ ปล่อยให้ไนล์เกาะขบแขนเล่น เพื่อนๆ ในกลุ่มรู้ว่าผมชอบผู้ชาย เพราะฉะนั้นที่เห็นกอดเห็นขบนั้นก็แค่หยอกกันเล่นเฉยๆ

“น่ารักก็รักดิ” ผมหยอดกลับ จิกยิ้มส่งให้ไนล์ที่หัวเราะออกมา ผลจากผมไปสนใจพิชซ่าต่อ “ดูน่าอร่อยอะ”

“อร่อยๆ ลองดู” เอิร์ธดันกล่องพิชซ่าในถุงไปตรงหน้าเพื่อนสาวสองคน ก่อนที่มันจะผละป่นลงกองงานต่อ รีบเชียวพอใกล้เวลาจะเข้าเรียนเนี่ย

“เดี๋ยวเรามานะ” แอร์ว่า

“ไปไหนอะ”

“ไปหาเพื่อนเราอะ เจอกันที่ห้องเลยก็ได้”

“โอเค”

ไนล์หันมาสนใจพิชซ่าในถุงต่อ

“คิตไปซื้อมาหรอ”

“อ้อ เราออกไปกินข้าวนอกม.มาอะ” ผมตอบ เลื่อนโทรศัพท์เล่นไปพลางๆ

“ฮั่นแน่ ไปกินกับพี่ฉันใช่ไหมละ อิจจอะ” ไนล์ว่า ยกมือขึ้น

กุม ทำหน้าเคิ้มชนิด ๆ ในลิ้มันเชียร์ผมกับพีธันอยู่นะ ดูจะชอบมาก
เวลาผมอยู่ใกล้พีธัน เวลาพีธันคอยดูแลผมตอนออกไปเที่ยวกันช่วง
วันหยุด

แต่ผมคงต้องดับฝันเพื่อตนเองแล้วละ

“เราเลิกกับพีธันแล้ว”

“...”

“อะไรนะ!!!”

อ่า ก็ว่าแล้วว่าในลตต้องตกใจแน่ ๆ แต่ขอไม่เล่าก่อนก็แล้วกัน
ไว้ผมรู้สึกว่ายากเล่าเมื่อไหร่ตอนนั้นจะเล่าหมดทุกอย่างเลย

18 : 47 น.

“รู้แล้ว คิทอยู่หน้าห้องแล้วเนี่ย เพื่อนพีคิงอยู่ไซ้ใหม่...โอเค
แค่นี้แหละ” ผมกดวางสาย เก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋า คือตอน
นี้ผมอยู่หน้าห้องเพื่อนพีคิงแล้ว ลืมตลอดเลยว่าจะถามชื่อ พีคิงนี่ก็
ไม่บอกรายละเอียดอะไรสักอย่าง บอกแค่เดียวไปถึงก็รู้จักกันเอง
อะไรก็ไม่รู้

ผมยกมือขึ้นเคาะบนบานประตูห้องสี่เข็ม

ได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากด้านในแล้วก็เงยบหายไป
ก่อนจะมีเสียงกุกกักดังขึ้นตรงประตู บอกให้รู้ว่าเจ้าของห้องกำลัง
จะเปิดมัน

ผมก้าวเท้าถอยหลัง เอียงคอมองบานประตูที่ค่อย ๆ แ้มออก

“เอ่อ...ผมน้องพีคิง”

ปัง!!!

“...ครับ”

ยังพูดไม่ทันจบเลย...โดนรูมเมทปิดประตูใส่หน้าที่เขาเรียกว่า
ไล่หรือเปล่า

แต่คนด้านในที่ผมเห็นเมื่อกี้ดูคุ่นตาอยู่นะ

เหมือนเคยเห็น...

แกร็ก!

ผมหันมาสนใจประตูที่ถูกเปิดอีกรอบ ตั้งใจจะส่งยิ้มให้คนที่อยู่ในห้อง ก็กลายเป็นยิ้มค้างไปเลย เมื่อร่างสูงขยับยืนพิงไปกับโครงประตู เลิกคิ้วขึ้นมองผมนิ่งๆ พร้อมรอยยิ้มที่ยกขึ้นตรงมุมปาก

“น้องไอ้คิงหน้าตาแบบนี้เหวอะ...ลูกเปิดหลวงผุ้งหรือไงมึง”

พะ ฟีเสื่อ

อย่าบอกนะว่า...เพื่อนพี่คิงที่ว่าคือพี่เสื่ออะ!

“อะไรวะ นึกว่าน้องไอ้คิงจะน่ารักซะอีก”

“งั้นพี่คงต้องผิดหวัง ผมย้ายไปอยู่กับเพื่อนก็ได้นะครับ” ผมบอก ตั้งท่าจะหันเดินกลับออกมาแล้ว ถ้าไม่ถูกพี่เสื่อดึงคอเสื้อรั้งกลับไปก่อนอะ

คนใจร้าย เรียกดี ๆ ผมก็หันแล้วไหม

“ไม่! ไม่ต้อง...เอ่อ พี่มึงจ่ายค่าห้องมาแล้ว” พี่เสื่อตีหน้าดูกระแอมเบา ๆ ก่อนจะพูดอธิบายเหตุผลกับผม ดูยังงิพี่เขาก็เหมือนไม่อยากจะให้ผมอยู่ด้วย เพราะผมไม่น่ารักเหวอะ

แบบนั้นผมไม่รบกวนพี่เขาก็ได้นะ

“เดี๋ยวผมจ่ายคืนพี่คิงเอง” ผมหาทางแก้ให้ ยิ่งงี้ก็แค่ครึ่งเดียว ผมเอาเงินตัวเองจ่ายคืนพี่คิงไปได้ แล้วค่อยไปหาหอใหม่อยู่เอาเถวนี่ก็มีหอนักศึกษาอยู่เยอะเหมือนกัน

พอผมพูดแบบนั้นพี่เสื่อก็ยังทำหน้าดูเข้าไปก้นใหญ่ ตอบกลับมาเสียงดังฟังชัดจนผมสะดุ้ง “ไม่”

“แต่---”

“ไม่”

“ครับ”

“เข้าห้อง เร็ว ๆ ด้วย”

พี่เขาเป็นรุมเมกผม

พี่เสือเดินนำผมเข้ามาในห้องที่สะอาดสะอ้าน สะอาดมาก ๆ จนไม่คิดว่ามันจะเป็นห้องของผู้ชายแบบพี่เสือ เข้าใจผมไหมครับ แต่ก็อย่างว่าแหละ คนเราจะดูกันภายนอกอย่างเดียวก็คงไม่ได้ พี่เสือน่าจะเป็นคนที่รักความสะอาดมาก ๆ นั่นแหละ ห้องถึงได้สะอาดขนาดนี้ คือเอามือปาดไปนี่ไม่มีฝุ่นติดมาเลย

ผมนั่งลงบนโซฟาที่ห้องนั่งเล่น มีบานประตูอยู่สองบานถัดจากที่นั่งอยู่ คิดว่าน่าจะเป็นห้องนอน คือมันมีสองห้องนอน ไม่มีห้องครัวให้ แต่มีเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ครบครันอย่างไม่มีใครเวฟและตู้เย็น เครื่องปรับอากาศก็มี

ส่วนกลางที่ใช้ร่วมกันก็มีเกือบทุกอย่าง สมกับราคาที่แพง โคตรแพงในความคิดผมจริง ๆ แต่มันก็คุ้มแหละในเมื่ออยู่กันสองคนแบบนี้ เพราะถ้าให้ผมมาอยู่คนเดียวผมคงไม่มาแน่ ๆ

“ห้องมีงขวามีอ...ของล่ะ” พี่เสือถาม มองสำรวจไปรอบตัวผม “ยังไม่ได้เอาของมาใช่ไหม เข้าไปดูห้องก่อนสิ ขาดเหลืออะไรบอก เดี่ยวกูพาไปซื้อ” พี่เสือร่ายยาวจนผมไม่มีโอกาสที่จะพูดแทรก

ได้แต่ลุกเดินตามพี่เขาไปที่ห้องตัวเอง มองสำรวจดูของภายในห้อง
เงียบ ๆ

ในห้องก็สะอาดไม่ต่างอะไรจากข้างนอกเลย เหมือนไม่เคย
ถูกใช้งานทั้ง ๆ ที่พี่คงบอกว่าเพื่อนพี่เสื่อเพิ่งย้ายออกไปไม่นาน แต่
ที่เห็นนี่คือสะอาดเรียบร้อยเป็นระเบียบสุด ผ้าปูที่นอนสีฟ้าอ่อน ๆ
เข้าสู่กับปลอกหมอนคู่ใหม่

สิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ผมคงไม่ต้องการอะไรแล้ว
ละ “ของเดียวพี่คงเอามาให้ครับ ส่วนอย่างอื่นผมยังไม่ต้องการอะไร
เพิ่ม เอาไว้ถ้าขาดผมจะบอกพี่เสื่อนะครับ”

อย่างน้อยพี่เขาก็ใจดีจะพาไปแล้ว ปฏิเสธก็คงดูไม่ดีเท่าไร
“อ้อ แล้ว...กินอะไรมายัง” พี่เสื่อถาม

“ยังเลยครับ เดี่ยวค่อยลงไปกิน ผมจะลงไปดูพวกยิมกับ
ฟิตเนสด้วย” ปกติผมเป็นคนชอบออกกำลังกายอยู่แล้ว ที่เลือก
ตกลงเพราะพี่คงบอกว่ามีฟิตเนสนี้แหละ เอาไว้ออกกำลังกายช่วง
เช้า ๆ ก่อนออกไปเรียน

“ไปสิ”

“ครับ?” ผมหันไปเลิควิวพี่เสื่อ เหมือนเมื่อที่พี่เขาจะชวน
ไปไหนหรือเปล่า

“ลงไปกับกูเง จะพาไปดู”

“แต่...”

“มึงเป็นรูมเมทกู...ห้ามปฏิเสธ” ความเผด็จการของพี่เสื่อ
ทำเอาผมอ้าปากค้างอึกรอบ แต่ก็ถูกฝ่ามือหนาดันปลายคางขึ้น
เบา ๆ พร้อมกับเสียงเนิบนาบ และใบหน้าที่ชวนหาเรื่องนิด ๆ ของ
คนตัวสูง “น่าเกลียด ปากห้อยด้วย เกือบ ๆ เข้าไปบ้าง”

ผมเฝ้าปากแน่น เกลียดเสียงหัวเราะของพี่เสื่อชะมัด เหมือน
พี่เขาดูมีความสุขที่ได้แกล้งผม

“อะไร ดูทำหน้าที่...งอนหรือไง”

“เปล่านี้ครับ” ผมไหวไหล่ ไม่เห็นต้องนอนอะไรพี่เขาเลย “ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย” อีกอย่าง...ผมก็ผู้ชายใหม่ จะมาเบะปากนอนอะไรกับคำหยอกล้อแค่นี้กัน

“อยากเป็นไหมล่ะ”

“ครับ?” ทำไมพี่เสียชอบพิมพ์แล้วผมก็ไม่ได้ยินอยู่เรื่อย พอถามซำก็เดินหนีออกจากห้องซะงั้น แถมเดินไม่รอผมเลย ผมต้องรีบล็อกห้อง รีบวิ่งตามแผ่นหลังกว้างไปจนกระทั่งถึงหน้าลิฟต์ พี่เสียถึงได้เหลือบตามามอง

กระตุกยิ้มขึ้นโชว์อ้อว่าความหน้าตาดีของตัวเอง

“หิ ขาสั้นแล้วยังชักช้าอีก”

เฮ้อ...คนเราอะ ก็ใครมันจะไปขายาวดูดีแบบพี่เขาเล่า!

ผลมรดกด้านล่างพร้อมกับพี่เสีย แวะดูทั้งยิม ฟิตเนส และห้องสมุดที่เป็นส่วนกลางใช้ร่วมกัน สระว่ายน้ำ แล้วก็เครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญประมาณเกือบสิบเครื่อง แล้วก็มีย่านอาหารด้วย ถือว่าครบครันเลยละ สำหรับนักศึกษาที่มาเช่าพักอยู่ที่นี่

พี่เสียพูดแนะนำข้อมูลคร่าว ๆ ระหว่างที่พาผมเดินเข้ามาหลังจากพี่เขาสั่งอาหารเสร็จ และมานั่งรอ จริง ๆ ที่ลงมากับผมนี่คือน่าจะหิว

โมโหหิวขนาดที่ว่าผมเดินผ่านฟิตเนสแล้วสังเกตว่ามีอะไรให้ใช้บ้าง อยู่ ๆ พี่เสียก็เอามือมาจับหัวผมลาก ปิดตามิดจนไม่เห็นทางปล่อยอีกทีก็ตอนมาโผล่ตรงร้านอาหารนี่แหละ แล้วก็มาทำไวยวายใส่

หิวกับบอกกันดี ๆ ไม่ได้หรือไง

“ผมจะไปซื้อน้ำ พี่เสียเอาน้ำอะไรครับ” ผมถาม มองพี่เสียที่นั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อย

“น้ำเปล่า”

ผมพยักหน้ารับ เดินไปซื้อน้ำเปล่ากลับมาสองขวดเพื่อให้พี่
เสือด้วย

วางลงบนโต๊ะขณะที่พี่เสือกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์อยู่

“อ้น มึงก็ใจเย็นดิ คุยกับน้องเขาดี ๆ”

“คุยดีหើยอะไร โทร.ไปแม่งยังตัดสายกูทิ้งอยู่เลย ไปหาที่
ห้องเรียนก็หนีกลับไปก่อน ทำไปทำมาคิหมันปิดเครื่องหนีกูด้วย
แล้วอู้อยู่ ๆ ฝากฝนมาเลิกทั้ง ๆ ที่กูไม่ได้ทำอะไรผิดมึงว่ากูต้องใจเย็น
อีกเหรวะ”

ผมชะงักทันที เผลอทำช้อนกินข้าวร่วงใส่จานดังเครื่องงีเสื่อ
เงยขึ้นมามอง

ไม่ให้ตกใจได้ใจ...ก็เสียงเมื่อกี้มันเสียงพี่อ้นแน่ ๆ แถมยังพูด
ถึงผมอยู่ด้วย ทำทางทั้งหูดหิดทั้งอารมณ์เสีย คงเพราะวันนี้ผม
ยังไม่รับโทรศัพท์พี่เขาเลย ตัดสายทิ้งบ้าง ปิดเครื่องไปบ้างเพราะไม่
อยากคุย อึกใจก็ค็อกลัวด้วย กลัวว่าพี่อ้นจะไม่ยอมให้เลิก

ก็เขายังไม่ได้ผม...

“กลัวมันหรือไง...มันกำลังเดินมา อยู่เฉย ๆ” ผมตาโตขึ้นกับ
สิ่งที่พี่เสือบอก เกือบจะหันหลังไปคิดว่าพี่อ้นเดินมาจริง ๆ หรือเปล่า
แต่ก็ถูกฝ่ามืออุ่น ๆ จับใบหน้าเอาไว้บีบแก้มผมจนปากอู พี่เสื่อเอียง
คอมอง ส่งสายตานิ่งทำเอาผมไม่กล้าขยับ

“บอกให้อยู่เฉย ๆ”

“คิท!”

“ไอ้อ้น ผิดคนหรือเปล่า มึงใจเย็น นันไ้เสือนะเว้ย”

“แล้วยังไงวะ”

เสียงพี่อ้นใกล้เข้ามาจริง ๆ ด้วย ว่าแล้วว่พี่เขาต้องจำผมได้
ผมสบตากับพี่เสื่อ ทำหน้าอ้อน ๆ ใส่พี่เขาแบบไม่รู้ตัว

“พี่เสื่อ ผมอยากขึ้นห้อง”

“กินข้าว” เสียงพี่เสื่อดูมาก ทำไปทำมาผมก็เริ่มจะกลัวพี่เสื่อ

มากกว่าพีธันแล้วละ ทั้งสายตาทั้งน้ำเสียงเมื่อก็ทำเอาผมเบะปาก
ก้มหน้ากินข้าวต่อเลยทั้งๆ ที่ตอนนี้มือเริ่มจะสั่นขึ้นมานิดๆ

พีเสื้อลุกขึ้นยืน เดินผ่านผมไปด้านหลัง ซึ่งผมไม่กล้าจะหัน
ไปด้วยว่าพีเขาไปไหน พีเสื้อไม่ได้จะทิ้งผมใช่ไหม

“ไอ้เสื้อ”

“เออ มีอะไรกันวะ” ผมถอนหายใจเมื่อรู้ว่าพีเสื้อยังไม่ได้ไป
ไหน แต่ดูเหมือนว่าพีเขาจะคุยอยู่กับพีธัน “ว่าไงไอ้ธัน เดินตรงมา
หากู อายากคุยอะไรกับกูหรือเปล่า”

ผมรู้สึกไปเองหรือเปล่าว่าเสียงพีเสื้อมันฟังดูดุและจริงจังกว่า
เวลาที่พีเขาพูดกับผม

“กูไม่ได้จะคุยกับมึง ถอย” พีธันก็ดูไม่โอเคเหมือนกัน

ผมยังไม่กล้าจะหันกลับไปเลยด้วยซ้ำ

“คุยกับกูเถอะ กูอยากคุยด้วยวะ”

“อย่าเลือกได้ปะ กูไม่รู้หรอกนะว่าคิทมานั่งกินข้าวอยู่กับมึง
ได้ยังไง แต่นั่นแฟนกู แล้วเรื่องที่กูจะคุยก็ไม่เกี่ยวเหี้ยอะไรกับมึง” พี
ธันขึ้นเสียงดัง ตอนที่ถูกพูดถึงคือผมชะงักเลย อยากจะหันกลับไป
มองเหตุการณ์

“มันเกี่ยว ถ้าปัญหาของมึงคือเด็กที่กำลังนั่งกินข้าวอยู่ที่
โต๊ะกู”

“คิทเป็นแฟนกู”

“...แฟนมึงจะมาอยู่กับกูได้ไง เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า...นั่น
เด็กกู อยู่ในความดูแลของกู น้องชายเพื่อนกู ถ้ามึงจะมีปัญหาที่มา
มีกับกู จะเอาไหมล่ะ กูไม่ใช่พวกชอบใช้ปากคุยด้วยสิ”

อะ เด็กพีเสื้อ...

ผมถึงกับปล่อยช้อนในมือร่วง สะดุ้งตกใจอีกรอบกับเสียงสบถ
ของพีธันและเสียงห้ามของเพื่อนพีธัน จากนั้นทุกอย่างก็เงียบลง
เหลือแค่พีเสื้อที่เดินกลับเข้ามานั่งกินข้าวต่อเหมือนกับว่าไม่มีอะไร

เกิดขึ้นทั้งนั้น

“กินอ้มหรือยัง” พี่เสื่อถาม เงยหน้าขึ้นมามองผมที่จืดจางอยู่กับใบหน้าหล่อๆ ของพี่เขา “มองอะไร ภูถามอะ ตอบดิ” เท้าพี่เสื่อกระแทกอยู่บนขาเก้าอี้ผม คิ้วเข้มสรวยได้รูปเล็กซ้นคล้ายจะกวนประสาทผมนิดๆ

ชอบหาเรื่องกันอยู่เรื่อย

ดูดิ ยังไม่เลิกเตะขาโต๊ะผมอีก

“อ้มแล้วครับ พี่เลิกแก้งผมสักที” พอบอกยังจะมาทำหน้าทำตาใส่ผมอีก พี่เสื่อหยุดเตะขาเก้าอี้ผม ก้มหน้าก้มตากินข้าวตัวเองต่อเจียบๆ

เออ ให้พี่เขาเจียบๆ บ้างเถอะ

ผมชี้เกียจตามจับหมาที่หลุดมาจากปากพี่เขาอะ

“ทำไมถึงไปคบกับไอ้ธัน” ผมเงยหน้าขึ้น เสียงพี่เสื่อดูจริงจังพอๆ กับตอนที่บอกให้ผมอยู่เฉยๆ นัยน์ตาคู่สวยสบอยู่กับผมขณะที่พี่เขารวบข้อนิ้วมืองลงบนจาน “ไม่รู้หรือว่ามันเหี้ย หน้าตามึงก็ไม่...”

ไม่อะไร

ผมเอียงค่อน้อยๆ จ้องพี่เสื่อที่อ้าปากจะพูด แต่ก็ไม่ยอมพูดออกมา

“พี่ธันใจดีครับ...ตอนแรก ว่าแต่...ไม่อะไรหรือครับ”

“ไอ้ธันอะนะใจดี มึงมโนไปเองแล้วเหอะ ส่วนมึงก็ไม่น่ารักไง! หยุดเอาตากลมๆ มาจ้องกูสักทีได้ไหม” ก็แล้วทำไมพี่เสื่อต้องมาเกรี้ยวกราดใส่ผมด้วยเนี่ย ไม่น่ารักก็ไม่น่ารักสิ ผมก็รู้ตัวอยู่แล้วไหมว่าตัวเองนะไม่น่ารัก ไม่เห็นต้องมาว่ากันแบบนี้เลย ผมก็เสียใจเป็นเหมือนกันนะ

ผมเจียบ ก้มหน้าลงไม่มองพี่เสื่ออีก

มันก็รู้สึกน้อยนิดๆ แหละ อยู่ๆ มาโดนว่าตรงๆ ว่าไม่น่ารัก

แบบนี้

หลายรอบแล้วด้วย

“...”

“นี่ เจียบ ไกรธูหรือ”

เพิ่งรู้หรือไง

“ผมขึ้นห้องก่อนนะครับ ค่าข้าวผมจะเอาให้บนห้อง” ผมพูด
เนือๆ หยิบกุญแจห้องที่ตั้งอยู่ข้างๆ พี่เสือ ลูกเดินหนีขึ้นบันไดมา
ชั้นหนึ่งก่อนที่พี่เสือจะได้พูดอะไร กดส่งข้อความบอกพี่คิงที่ทักมา
ถามว่าผมถึงห้องเพื่อนพี่เขาหรือยัง

ให้ตายเถอะ นี่ผมต้องอยู่กับพี่เสือจนกว่าบ้านจะปรับปรุง
เสร็จจริง ๆ นะเหวอ

พี่เขาดูออกจะไม่ชอบคนไม่น่ารักแบบผมเท่าไร

“คิท! นี่ ขากี้สันทำไมเดินเร็วจังวะ” เสียงพี่เสือดังไล่หลังผม
มา ก็ยังไม่วายอะ ไม่วายจะหาเรื่องมาว่าผมตลอด

เออ ผมมันขาสั้น ตากิโต ไม่มีอะไรน่ารักเลยสักอย่าง แล้ว
ทำไมไม่ปล่อยให้ผมย้ายออกไปเลยละ จะให้มาอยู่ด้วยทำไม

ผมก้าวขาเร็วกว่าเดิม รีบเดินตรงไปที่ลิฟต์ แทรกตัวเข้าไป
พร้อมกับพี่เสือที่ตามเข้ามาติดๆ หันหน้าไปหลบแขกๆ อยู่กับผนัง
ลิฟต์ ซึ่งหน้าผมเหมือนจะว่าแต่ก็พูดไม่ออกเพราะมัวแต่หายใจอยู่

สมน้ำหน้า ขอให้ขาดอากาศหายใจตายไปเลย

“กูขอโทษ”

หือ?...

“ครับ?” ผมเอี้ยวตัวกลับไปหาคนที่อยู่ๆ ก็พูดขอโทษออกมา
เฉยๆ ทั้งที่เจียบไปได้สักพัก อะไรของพี่เขา อยู่ๆ ก็มาขอโทษผม
“เรื่องอะไรครับ”

“เรื่องที่บอกว่ามึงไม่น่ารัก...”

คราวนี้ต่อให้เสียงพี่เสือพูดเบาแค่ไหนผมก็ยังได้ยิน เพราะว่า

อยู่ในลิฟต์ อยู่ๆ ผมแม่งก็หัวใจเต้นแรงขึ้นมาไง สบตากับพี่เสือที่
 จ้องมาไม่ลดละ เหมือนจะยืนยันว่าเขาขอโทษผมจริง ๆ ขอโทษเรื่อง
 ที่บอกว่าผมไม่น่ารักเนี่ยนะ...

ไม่เห็นจำเป็นต้องขอโทษเลย

“พี่ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ...ผมก็ไม่น่ารักจริง ๆ นั่นแหละ”
 ผมว่า ไม่ได้ประชดอะไรเลย พุดออกไปเนือยๆ จ้องหน้าตัวเองที่
 สะท้อนอยู่บนผนังลิฟต์

แว่นกลมๆ เลื่อนลงมานิดๆ ผมกำลังจะดันให้เข้าที่ แต่ก็ถูก
 พี่เสือจับหันไปก่อน ชะงักค้างกับฝ่ามืออุ่นที่ดันแว่นผมขึ้นให้ ดวงตา
 คู่สวยนั้นทำให้หน้าผมเห่อร้อนขึ้นมาอีกรอบ อะไรของพี่เขา ทำไม
 ต้องมองแบบนี้ด้วย

แล้วยัง... “พี่ครับ เอ่อ มือ เอามือออกก่อนได้ไหม”

ผมขยับหน้าไม่ได้อะ พี่เสื่อยังจับหน้าผมอยู่เลย

พี่เสือก้มมองมือตัวเอง ก่อนจะรีบดึงออก ยึดตัวขึ้นออกไป
 ยืนชิดอีกฝั่งหนึ่งของผนังลิฟต์ ภายในลิฟต์กลับมาไร้เสียงอีกรอบ
 ผมยืนมองตัวเลขที่เลื่อนบอกขึ้นไปเรื่อย ๆ จนใกล้จะถึงชั้นที่ผม
 กดไว้

“คิทแคท...”

ผมหันไปหาพี่เสือ เอียงคอมองน้อย ๆ “ครับ”

“มึง...คือกูไม่ได้ตั้งใจจะว่ามึงนะ ที่จริงมึงก็ได้แยะ”

ติง!

ประตูลิฟต์เปิดออกพร้อมกับร่างพี่เสือที่ก้าวหายออกไปนอก
 ลิฟต์ รีบเดินไปทั้งๆ ที่กุญแจห้องก็ยังอยู่กับผม พี่เขารีบไปไหน ผม
 ฟังที่พี่เขาพูดเมื่อก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องด้วยซ้ำ รีบพุดจนลั่นพังกันขนาด
 นั้น ใครฟังทันก็เก่งเกินไปแล้ว

ผมเดินตามหลังพี่เสือออกมา

ยืนกุญแจห้องส่งให้พี่เสือที่หยุดรออยู่ด้านหน้าประตู

“พี่มึงจะเอาของมาให้ตอนไหน”

“ไม่รู้สิครับ”

“อ้อ มึงก็ยังไม่ซื้อผ้าเช็ดตัวไหม จะอาบน้ำแล้วเอาของกูไปใส่ก่อนหรือเปล่า”

ผมเดินตามหลังพี่เสื้อเข้าไปด้านในห้อง เก็บรองเท้าใส่เข้าในตู้รองเท้าที่หน้าห้อง เงยขึ้นก็เจอพี่เสื้อที่ยืนเสื้อยืดกับกางเกงวอร์มส่งมาให้ พร้อมกับผ้าเช็ดตัวสีเข้มมาอีกหนึ่งผืนด้วย

ยัดข้าวของทุกอย่างใส่มาในมือผม

“อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อก่อน” ผมก้มมองชุดนักศึกษาตัวเอง รู้สึกร้อนขึ้นมาเหมือนกันนั่นแหละ แล้วผมก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าพี่คงจะเอาของมาให้ผมเมื่อไหร่ เห็นว่าทีมหา'ลัยพี่คงมีกิจกรรมด้วย อาจจะเลิกศึกษาหน่อย

“ขอบคุณครับ”

เสื้อไม่ใหญ่มาก ผมคงใส่ได้พอดีแหละ

“เสื้อพี่เหวอครับ” ผมถาม

พี่เสื้อกระแอมเบาๆ เหลือบตามามองสบกับผม

“ก็ไม่เชิง ไม่ได้ซื้อมาใส่เอง”

พี่เขมารอดม

เสียงกุกกักจากห้องข้างๆ ผมลืมหูละลอสืบขึ้นจั่วเจีย ยกมือขึ้นค้นหาโทรศัพท์ที่จำได้ว่าเอาไว้บนหัวเตียง หยิบมาดูเวลาเมื่อเห็นว่าแสงแดดรำไรเริ่มจะมุดผ่านผ้าม่านเข้ามาในห้อง ไม่รู้วาก็โหมงแล้ว แต่น่าพิกาปลูกผมยังไม่ดัง แสดงว่ายังไม่ถึงเวลาสินะ

ผมทำท่าจะทิ้งตัวลงนอนต่อ แต่บังเอิญนึกขึ้นมาได้ก่อนเง่าว่า ยังไม่ได้คืนเงินค่าข้าวให้พี่เสื่อเลย

เมื่อคืนรอฟีคิงชนของเอากระเป่าเสื่อผ้ามาให้ พี่เสื่อก็ก๊หายเงียบเข้าไปนั่งทำงานอยู่ในห้อง ผมเองก็ไม่กล้ารบกวนพี่เขา เลยว่าจะเอาให้ตอนเช้าวันนี้แทน

ลูกหยิบกระเป่าตังค์ ขยี้ตาตัวเองแผ่วเบา ก่อนจะลากเท้าเดินออกไปด้านนอกห้อง ผมหันซ้ายขวามีนิงๆ งงๆ บิดขี้เกียจพร้อมหวาดออกมาหวอดใหญ่ ตังสติแล้วยกมือขึ้นเคาะลงบนบานประตูห้องของพี่เสื่อ

ก๊อกๆ

“พี่เสื่อครับ” งือออ เสียงผมยังดุงจั่วเจียอยู่เลย เพราะฟีคิง

นั่นแหละ ปล่อยให้ผมนั่งรอรจนตึก เลยเวลานอนมาตั้งเยอะ ดินะที่วันนี้ไม่ได้มีเรียนแปดโมงนะ

“แป๊ป” เสียงซุ่มลอดตอบกลับมา

ผมเผลอพยักหน้าให้บานประตู ยืนรอพี่เสื่อเจียบๆ อยู่หน้าห้องนอนพี่เขา จนกระทั่งได้ยินเสียงเปิด และร่างสูงที่อยู่ในชุดเตรียมจะไปเรียนเรียบร้อยเดินออกมา สายตากวาดมองสภาพผมหนึ่งๆ

“ยังไม่อาบน้ำ?” พี่เสื่อถาม สายตากวาดมองผมขึ้นลง “ตื่นแล้วทีหลังก็ล้างหน้าล้างตา จัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนออกมา มึงส่งกระจุกดูสภาพตัวบ้างไหมวะ” ส่งเสียงบ่นๆ พลังดังคอเสื้อผมที่มันร่นตกอยู่ที่ไหล่ขึ้น

“ผมเอาเงินค่าข้าวมาคืน”

“ก็ต้องจัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนไหม” พี่เสื่อยังคงบ่นต่อไม่หยุด มือไม้พี่เขาจะวุ่นวายวอแวกับเสื้อผ้าและทรงผมของผมเหลือเกิน

ไม่ชอบขนาดนั้นเลยหรือไง

“ผมเพิ่งตื่น ขอโทษนะครับ ถ้ามันน่าเกลียดมากจนพี่ไม่ชอบ” ผมพูดบอกพี่เสื่อ ยกมือขึ้นขี้ตาตัวเองอีกรอบ พี่เขาคงไม่อยากมาเห็นหน้ายับๆ ที่เพิ่งตื่นนอนของผมก่อนจะออกไปเรียนมั้ง

“ถามจริง...นี่มึงไม่รู้ตัวเลยใช่ไหมวะ”

อะไรของพี่เสื่อเนี่ย ทำท่าจะงาบหัวผมอีกแล้ว

“รู้ตัวอะไรครับ พี่จะไปเรียนแล้วใช่ไหม ผมอยากกลับไปนอนต่อจัง” เสียงผมจึงมำอยู่ในปาก ไม่ไหววว ถ้าไม่ได้นอนต่ออีกสักหน่อยผมคงจะไปเรียนไม่รู้เรื่องแน่ๆ ได้ยินไหมครับ ได้ยินเสียงที่นอนมันร้องเรียกผมหรือเปล่า

“...เฮ้อ มึงนี่มัน ซื่อหรือว่าโง่ เออ จะกลับไปนอนก็ไป”

นี่ก็สรรหาคำมาด่าจัง

ตัวเองพูดไม่รู้เรื่องเองแล้วยังชอบจะมาว่าผม
ไม่เอา ไม่คุยกับพี่เสือแล้ว ยกมือดันร่างพี่เขาให้พ้นทางก่อน
ทำท่าจะเดินเข้าห้อง แต่ก็ถูกพี่เสือคว้าหัวเอาไว้ก่อน เออ พี่เขาคว่า
หัวผมตึงกลับออกมา จ้องผมด้วยสายตาระอานิดๆ

อะไรอีกอะ

“ผมจะไปนอน”

“...นี่ห้องกู ห้องมึงอยู่นู่น” พี่เสือว่า ผมถึงกับตื่นขึ้นมาทันที
กะปริบตาปริบมองบานประตูห้องที่เปิดอยู่ สลับกับหันไปมองห้อง
ที่พี่เสือซึ่อยู่ นี่ผมเอ้ออะไรวะเนี่ย อยู่ๆ จะเดินเข้าห้องพี่เสือเฉย
เลย ไอ้คิทยะยยย ตื่นเลยมึง ตื่นเดี๋ยวนี

ผมยกมือเกาแก้มตัวเองเบาๆ เหลือบตาขึ้นมองพี่เสือที่ยัง
จ้องอยู่

“อึ้งฉิบหาย หี”

ไอ้ยัยย!

พี่เสือมาติดหน้าผากผมทำไมเนี่ย

ผมปิดป้ายมือพี่เสือออกจากหน้าตัวเอง ขมวดคิ่วรำคาญใจ
นิดหน่อยเมื่อพี่เขายังไม่ยอมหยุดแก้งผมสักที สนุกมากหรือไ
ก็ไมรู้ ดูท่าอึมเข้าสิ พี่เสือนี้มันโรคจิตหรือเปลววะ นี่ถ้าไม่กลัวว่า
จะโดนพี่มันเตะก้านคอกลับมา ผมคงยกมือฟาดแขนมันไปแล้ว
เนี่ย

“พี่ครับ ผมจะไปนอน”

เอาจริงๆ คือตากุ้งว่างแล้วอะ จะไปอาบน้ำเตรียมตัวไป
เรียนแล้วเนี่ย

“เออๆ ล็อกห้องแล้วเอากุญแจไว้ที่มึงนะ”

“ครับ? ไว้ที่ผม แล้วพี่เสือเลิกก็โมง”

ขอกุญแจเพิ่มอีกพวงไม่ได้เหรอ ผมกับพี่เสือเชื่อว่า จะเลิกตรง
กัน ยังไงพี่เสือก็น่าจะเลิกเย็นกว่าผมซะส่วนใหญ่ล่ะ

“ห้าโมง วันนี้มีงเลิกเย็นกว่ากู เดี่ยวจะไปรอน้ำตึก”

ผมเงยมองฟี่เสื่อง ๆ คือจะมารอผมหน้าตึกนี้ว่าพิดแล้ว
นะ แต่รู้เวลาเลิกเรียนผมคือพิดกว่า ผมว่าฟี่เสื่องเริ่มจะน่ากลัวแล้ว
ละ

“เดี๋ยวผมเอาบุญแจเข้าไปให้พิดดีกว่าครับ”

“ไม่”

“ฟี่เสื่อครับ”

“จะไปรอน”

ก็ผมบอกว่าจะเอาเข้าไปให้ง จะมารอทำไม

“แต่ผมเลิกเย็น”

“กูจะรอน”

ทำไมทำตัวเป็นเด็กเลยวะ...แล้วคือถ้าฟี่เสื่อพูดมาขนาดนี้
แล้ว ไม่มีทางที่ผมจะไปขัดอะไรได้เลย

“เราไม่ได้สนิทกันขนาดนั้นนะครับ” ผมเปลอพุดออกไปนั่ง ๆ
ถ้านับจริง ๆ คือผมเพิ่งรู้จักฟี่เขาไม่กี่วันเองด้วย ถึงเขาจะเป็น
เพื่อนพิดัง แต่เราก็ไม่เคยรู้จักพูดคุยหรือว่าเห็นหน้ากันมาก่อนเลย
นะ

แล้วอยู่ ๆ ฟี่เขาจะมาทำแบบนี้...มันก็แปลก ๆ ใหม

“...ก็ไม่ได้ไปรอนเพราะว่าสนิท”

“...”

“กูไปรอนเพราะมึงเป็น...เป็นรูมเมทกูหรอก”

กว่าผมจะเลิกเรียนพระอาทิตย์ก็เกือบจะโบกมือลาโลก
เห็นเหมือนฟี่เสื่อจะมายืนรอนอยู่หน้าห้องตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน ตอน
แรกผมก็ไม่คิดว่าจะเลิกเย็นขนาดนี้หรอก แค่ว่าสัปดาห์หน้า
อาจารย์เขาจะไม่อยู่ ก็เลยมีการสอนชดเชยไปอีกชั่วโมงหนึ่งเต็ม ๆ
พร้อมกับส่งงานกลุ่มมาอีกหนึ่งงาน

ผมอยู่กับมาร์ชแล้วก็เอิร์ธ หลังจากตกลงงานแบ่งหน้าที่กันเสร็จก็แยกย้ายกันทันที เพราะมันสองคนต้องไปเลี้ยงสายรหัสกันต่อ โคตรดีเลยที่มันเป็นสายแฝดกัน เวลาไปเลี้ยงก็เห็นเลี้ยงด้วยกันตลอด

“ฮั่นแน่ วันนี้มีคนมารอรับบ” ไร่เอิร์ธส่งเสียงแซว คือจะเดินลงบันไดไปอยู่แล้วอะ ก็ยังมีมาแซวได้ ส่วนไร่มาร์ชนี่ไม่พูดแต่ทำหน้าที่ทำตาแทน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองผมสลับกับพี่เสือ ไม่น่าเล่าให้มันฟังเลย

มาร์ชมันบอกผมว่าพี่เสือน่าจะชอบผม บ้าเถอะ...คนหน้าตาแบบนี้แหละจะมาชอบเด็กแว่นเซยๆ แบบผม แล้วอีกอย่าง... พี่เสือก็ไม่ได้ชอบหน้าตาผมด้วย

ก็ผมไม่น่ารักอะ...

ผมส่ายหัว เดินตรงเข้าไปหาพี่เสือที่นั่งหลับตาพิงอยู่บนเก้าอี้เก่าๆ ตัวหนึ่งที่ตั้งเยื้องอยู่กับห้องที่ผมเรียน รอนานจนหลับไปเลยหรือไง ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องรอผม แล้วดูสิมานั่งหลับเอาหน้าห้องเนี่ยะ มีกรนออกมาด้วย ทำผมยิ้มออกมาซ้ำๆ ยกมือขึ้นสะกิดปลุกพี่เขาทั้งรอยยิ้ม

“พี่ครับ...พี่เสือ”

“อ้อ...เซี่ย เลิกแล้วเหรออ” พี่เสื่อว่าพลงยกมือขึ้นลูบหน้ากะพริบตามองไปรอบๆ ด้วยใบหน้ามึนงง ใบหน้ามีรอยยับของเสื้อติดอยู่ด้วย “ทำไมไม่เรียกวะ”

เฮ้า ก็เพิ่งเรียกไปเมื่อกี้

“ผมก็เพิ่งเรียกพี่ไป”

“เหรออ”

พี่เขางออะไรอะ “ครับ”

“เออๆ ปล่อยโคตรซ้ำ นี่กูฝันว่ากูตายเกิดใหม่ไปสืบชาติที่แล้วเนี่ย” อันนี้ก็เวอร์ไป ได้ข่าวว่าเพิ่งมารอผมช่วงสามสิบนาทีสุดท้าย

ก่อนหมดเวลา จะนอนฝันอะไรได้ขนาดนั้น

“กลับกันเถอะครับ”

“เดี๋ยว”

ผมเอี้ยวตัวกลับไปหาพี่เสือ มองข้อมือตัวเองที่ถูกพี่เขาคว่า
เอาไว้ ใบหน้าดูดีมองซ้ายขวาไปเรื่อย ใบหูทั้งสองข้างขึ้นสีแดงเข้ม
เห็นได้ชัดทั้งๆ ที่พี่เสือเป็นคนผิวสองสี เหมือนพี่เขากำลังเขิน แต่ก็
ไม่รู้ว่าจะเขินอะไร ผมหันไปมองรอบๆ ก่อนจะเจอกับผู้หญิงท่าทาง
เรียบร้อย หน้าตาน่ารัก ใส่แว่นคล้ายๆ ผมยืนอยู่ และผมก็เห็นว่า
พี่เสือมองไปทางนั้น

หรือว่าพี่เขาจะเขินผู้หญิงคนนี้

“พี่เสือ”

“คิท!”

เฮือก!

ผมสะดุ้งก้าวขาหลบไปด้านหลังพี่เสือทันทีที่ได้ยินเสียงเรียก
คุ้นเคย จริงๆ มันคือเสียงตะคอกด้วยซ้ำ ผมไม่เคยถูกพี่ฉันใช้เสียง
แบบนี้ด้วย ปกติพี่เขาจะพูดดีเสมอ แต่ตอนนี้ทั้งใบหน้าและน้ำเสียง
ตอนที่พี่เขาเดินเข้ามามันทำให้ผมสั่น จับชายเสื้อสีแดงเข้มของพี่
เสือเอาไว้แน่น

“อยู่เฉยๆ ภูจัดการเอง” พี่เสือหันมากระชับ ดวงตาเรียวดู
จ้องเข้ามาเหมือนบอกให้ผมเชื่อเขา ไม่มีแววชอบหยอกล้อเหมือน
คราวอื่นๆ “ไอ้ฉันมันยังไม่ได้มีง มันไม่เล็กกับมีงง่ายๆ หรอก สันดาน
เหี้ยๆ”

“ไอ้เสือ”

“เจอมึงอีกแล้ว โลกกลมหรือมหา’ลัยแหม่งแคบไปวะ” เสียงทุ้ม
พูดดูสบายๆ พี่เสือขยับตัวบังผมเอาไว้หลังแผ่นหลังกว้างของเขาจน
มิด ตอนนี้ผมเริ่มคิดแล้วว่าทำไมพี่เขาต้องปกป้องผมขนาดนี้
เพราะผมเป็นน้องพี่คิง เป็นรูมเมทเขาอย่างนั้นหรือ

หรือว่ามันมีเหตุผลอื่นมากกว่านั้นกันแน่

“กูจะคุยกับคิท”

“ไม่ให้คุย”

“คิท ออกมาคุยกับพี่หน่อยนะครับ”

“ไม่” คือ...ผมไม่ได้ตอบ เสียงพี่เสือน่ะ

“เสือก”

“ขอบคุณที่ชม”

“มึงนี่มัน ใจเหี้ยเอ๊ย!...พี่ไม่เลิกหรอกนะคิท เอาไว้หาโยกธ แล้วมาคุยกันนะ” พี่ฉันทั้งคำพูดไว้แค่นั้นก่อนจะเงยบหายไป ผมไม่รู้ว่าพี่เขาไปหรือยังจนกระทั่งพี่เสือกยับตัวแล้วหันกลับมาหา

“มันไปแล้ว”

“พี่เสือก...ทำไมถึงช่วยผมล่ะครับ รอบที่สองแล้ว” ผมถาม

พี่เสือกชะงักกับคำถามของผม ทำหน้าเหลอหลาใส่ผมหลุดฟอร์มที่เคยเก๊กๆ มาตลอดทันที “ทะ ทำไมถามแบบนี้วะ กูช่วยเพราะกูรำคาญไอ้ธมันหrok แล้วอีกอย่าง...มึงก็เป็นน้องเพื่อนกูไง กูก็ต้องดูแลมึงดี มึงอยู่ในความดูแลของกู...เป็นเด็กกู” ประโยคสุดท้ายแผ่วลง เหมือนพี่เสือกใจไม่ไหวผมได้ยิน

หูพี่เขาแดงขึ้นมาอีกแล้วอะ

“จะมองกูอีกนานไหม กลับห้อง!”

ผมกับพี่เสือกมาถึงห้องด้วยลูกรักของพี่เขา เราแะกินข้าวกันก่อนจะขึ้นมา พอมาถึงผมกับพี่เขาก็ต่างคนต่างแยกย้ายกันเข้าห้อง ผมนั่งทำงานอยู่ตรงหน้าจอโน้ตบุ๊กได้เกือบชั่วโมงหนึ่งแล้วหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ บิดชี้เกียจเล็กน้อยก่อนจะลุกออกไปด้านนอกเพื่อหาอะไรกินจากตู้เย็น

ไม่มีครีวแต่อย่างน้อยก็มีตู้เย็นให้แหละนะ

ผมซื้อมนมซื้อขนมมาตุ๋นไว้เต็มจากที่มีแค่กระป๋องเปียร์เต็มตู้

ปกติเวลาอ่านหนังสือหรือทำงานดึกตื่นผมชอบมีของไว้กินไปด้วยนะ

เปิดประตูออกมาข้างนอก ไฟถูกปิดมิด มีแค่ไฟจากห้องผมที่สว่างออกมา ผมก็ไม่คิดจะเปิด แค่เดินตรงไปที่ตู้เย็น ก้มลงดูว่าจะหยิบเอาอะไรออกมากินดี ที่แน่ๆ ก็นมหนึ่งกล่อง อืม...กินโดนัทตอนนี้ผมจะอ้วนไหมนะ แต่ก็อยากกินอะ ฝอยทองก็ดีเหมือนกัน

“หาอะไร”

“เฮ้ย!...พี่เสื้อ ตกใจหมด” ผมฟาดมือลงบนไหล่คนที่มาไม่ให้สும்ให้เสียง ก่อนจะได้สังเกตว่าพี่เขาออกมาด้วยสภาพแบบไหน

กางเกงบ็อกเซอร์...ตัวเดียว

ตัวเดียว...

ไร้เสื้อ...แล้วยังยืนขีดจนหน้าผมจะทิ่มลงไปบนอกเขา

“พี่ครับ” โกลั้เก็นไปแล้วนะ

“อะไร จะหยิบเบียร์ แดกของหวานตอนนี้เดี๋ยวก็อ้วน” พี่เสื้อบ่นพึมพำ ก้มลงหยิบเบียร์ในตู้เย็นแบบไม่สนใจเลยว่าหน้าตัวเองจะเฉียดใกล้เข้ามาทำให้ผมหัวใจเต้นแรงขนาดนั้น หยิบเสร็จก็ยึดตัวกลับออกไป ก้มสำรวจผมที่อยู่ในชุดเสื้อยืดลายหมากับกางเกงขาสั้นสำหรับใส่นอน

“แต่งตัวน่ารักดี”

“ฮะ!? กระจะ ครับ?”

“มดจุกด้วย...ถ้าถอดแว่นออกจะน่ารักกว่านี้นะ” ทั้งระเบิดใส่หัวใจผมแล้วก็กลับเข้าห้องไป

มือไม้ผมอ่อนยวบแทบจะปล่อยข้าวของในมือลงสู่พื้น พี่เสื้อแหม่งคนบ้า คิดจะพูดก็พูด ผมไม่ทันได้เตรียมใจเลยว่าพี่เขาจะพูดอะไรแบบนั้น...นะ น่ารักเหวอ เมื่อวานยังว่าผมไม่น่ารักอยู่เลย จะเอาอย่างกันแน่นะ หรือว่าพี่เสื้อมันจะพูดประชดขึ้นมาเฉยๆ

บ้าๆ หยุดคิดเดี๋ยวนี้นะคิทดก

พี่เขาแค่กวาดดินเล่นเท่านั้นแหละ กลับเข้าไปทำงานต่อ
เดี๋ยวนี้เลย

พี่เสียท่าผมหมดสมาธิในการทำงาน ไม่ใช่แค่ที่พี่เขาพูด
เมื่อกี้ แต่เพราะเสียงที่ดังออกมาจากห้องข้างๆ ด้วยนี่แหละ

ผมเพิ่งรู้ว่าห้องมันไม่เก็บเสียงก็ตอนที่ได้ยินเสียงทุ่มแปรงๆ
ส่งเสียงร้องเพลงออกมา ก็ไม่ได้อยากฟังเท่าไรหรอก แต่ก็อด
ไม่ได้ที่จะเดินเข้าไปนั่งลงบนเตียง แบนหูบนกำแพงเงียบๆ

“เธอน่ารัก...เธอสดใส เออ มันจะทำไม ก็น้องมันน่ารัก เสือก!
ไม่ต้องมาอยากเห็น กูไม่ให้ แค่นี้ เปเลียดังค์...อ้าวเหอ เออ ลืม
ไปว่ามึงโทร.มา” เสียงพี่เขาเหมือนกำลังคุยกับเพื่อนไปร้องเพลง
สลับไป บทสนทนาทำให้ผมรู้เลยว่าพี่เสียมันไม่ได้แค่กวาดดินเฉพา
กับผม แต่พี่เขากวาดดินกับเพื่อนตัวเองด้วยเหมือนกัน

ผมผละออก ไม่ได้คิดจะฟังต่อ เสียงพี่เสียเงียบไปแล้ว หลัง
จากผมลุกขึ้นไปปิดไฟในห้องเตรียมนอน

พี่เสียหมายถึงใครที่บอกว่าน่ารัก

หรือจะเป็นผู้หญิงคนนั้นที่ผมว่า เห็นพี่เขาดูจีนๆ

ผมไม่คิดว่าเป็นตัวเองหรอก ก็พี่เสียก็ชอบพูดอยู่บ่อยๆ ว่า
ผมไม่น่ารัก และผมเองก็รู้ตัวดีด้วยว่าตัวเองไม่น่ารัก พี่ธันเองก็ยัง
บอกเลย

พอ! นอนแล้ว ผมไม่คิดอะไรอีกแล้ว

ปังๆๆ!

“คิท นอนยัง” ผมลืมตาขึ้นจัวเจีย ไม่รู้ว่าหลับไปกี่ชั่วโมง หยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมาดูก็เห็นว่านี่เพิ่งห้าทุ่มกว่าๆ เท่านั้น แล้วพี่เสียมา
เคาะประตูอะไรเวลานี้เนี่ย ผมง่วงนะ ไม่อยากจะลุกออกไปแล้ว ไม่
ลุกได้ไหม

แต่ว่า...

พี่เขามีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่า

ผมที่ทำท่าจะนอนต่อยันตัวขึ้นจั่วเจีย เดินพาร่างตัวเองตรง
ไปที่ประตูห้องก่อนจะเปิดออก

“มีอะไรครับ”

“นอนแล้วเหรอ”

“อ้อ” สภาพผมเหมือนคนยังไม่นอนหรือไง “พี่เสื่อมีอะไรหรือ
เปล่าครับ”

“เปล่า แค่กุต้องทำงาน มันยังไม่เสร็จ เลยจะหาเพื่อนคุย
แต่ถ้ามึงง่วงกินอน เดี่ยวถูกหลับห้องแล้ว” เสียงพี่เสื่อเข้าหูผมบ้าง
ไม่เข้าบ้าง แต่ที่แน่ๆ ผมเข้าใจว่าพี่เขาหาคนนั่งอยู่ด้วยระหว่างที่
กำลังทำงาน...ใช่หรือเปล่า

“ก็ได้ครับ จะให้ผมไปห้องพี่เหรอ” ผมยกมือขึ้นขี้นขี้นจั่วเจีย
ยังไฟพี่เสื่อก็ก็นั่งเคยช่วยผมเรื่องพี่ฉันตั้งหลายครั้ง แคนั่งเป็นเพื่อน
ไม่เห็นเป็นไรเลย ถึงผมจะง่วงมากก็เถอะ

“เดี๋ยวถูกยกโน้ตบุ๊กมาทำที่ห้องมึง”

“โอเคครับ”

ผมยืนรอให้พี่เสื่อไปเอาโน้ตบุ๊กมา ลากเก้าอี้ไปนั่งอยู่ข้างๆ
พี่เขาที่กำลังทำงาน ตลอดเวลาผมแทบจะคุยกับพี่เขาไม่รู้เรื่อง พี่
เสื่อถามอะไรมา ชวนคุยก็ตอบแค่อ้อ ครับ วนไปมาอยู่แค่นี้ สติเริ่ม
เลือนรางลงทุกที ก่อนที่ผมจะพับลงบนอะไรสักอย่างแข็งๆ

“คิท”

“อ้อ...”

“ไหล่กุนะ”

พี่เขาพูดอะไร...ฟังไม่เห็นรู้เรื่องเลย

“ฮือ”

“เออ นอนไป เสร็จแล้วจะพาไปนอนบนเตียงแล้วกัน”

นั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่ผมได้ยินจากพี่เสื่อก่อนจะหลับไปจริง ๆ